

Sygn. akt VI U 1333/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania: R. K.

od decyzji: Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 7 sierpnia 2017 r., znak: (...)

w sprawie: R. K.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

oddala odwołanie.

VI U 1333/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. – po rozpatrzeniu wniosku R. K. – odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury na podstawie art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz.43 ze zm.).

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, iż przyczyną odmowy przyznania wnioskodawcy emerytury było to, iż nie osiągnął on na dzień 1 stycznia 1999r. okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących 25 lat dla mężczyzn.

Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku i uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999r. okresy:

- nieskładkowe: o lat 1 miesiąc i 18 dni;
- składkowe: 24 lata 8 miesięcy i 12 dni;
- stażu sumarycznego: 24 lata 9 miesięcy i 18 dni;
- stażu pracy w szczególnych warunkach: 24 lata 9 miesięcy i 18 dni.

Odwołanie od tej decyzji wniósł R. K., domagając się zmiany decyzji odmownej poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach w oparciu o przepis art.184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i uwzględnienie przy obliczaniu stażu ubezpieczeniowego przepisu art.43 ust.2 powyższej ustawy emerytalnej.

W uzasadnieniu swego żądania wskazywał on, że w okresie od 13 października 1975r. do 31 grudnia 1998r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jako: młodszy maszynista pojazdu trakcyjnego elektrycznego, maszynista pojazdu trakcyjnego spalinowego, starszy maszynista pojazdu trakcyjnego, którą to pracę zalicza się jako pracę wykonywaną na kolei, zgodnie z art.43 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z ust.2 tego przepisu każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych, ustawiaczy – liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei.

Ubezpieczony wskazywał, iż po uwzględnieniu takiego sposobu obliczania stażu, spełnia on przesłankę posiadania wymaganego stażu pracy określoną w art.184 ustawy emerytalnej. Jak wskazuje orzecznictwo sądowe reguła z art.43 ust.2 ustawy emerytalnej stosowana jest nie tylko przy ustalaniu uprawnień do emerytury kolejowej, ale również przy ustalaniu wysokości świadczeń, zgodnie z art.53 oraz art.183 i art.184 tej ustawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 sierpnia 2016r. sygn. akt III AUa 1081/16).

Mając powyższe na względzie ubezpieczony domagał się przyznania mu prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwzględnieniem przeliczenia jego stażu ubezpieczeniowego zgodnie z regułą wskazaną w art.43 ust.2 ustawy emerytalnej.

W toku procesu ubezpieczony rozszerzył podstawę faktyczną odwołania, domagając się doliczenia do swojego ogólnego stażu ubezpieczeniowego pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez siebie 16 roku życia (pismo procesowe z dnia 29 grudnia 2017r. z załącznikami – k.29 – 39 akt sprawy).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wnosił o oddalenie odwołania, argumentując iż odmówił prawa do emerytury ponieważ ubezpieczony nie udokumentował wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 25 lat, o którym mowa w art.27 ustawy emerytalnej.

Odnosząc się do prezentowanego przez ubezpieczonego w odwołaniu stanowiska organ rentowy wskazywał, że zgodnie z dyspozycją art.43 ust.2 ustawy emerytalnej z dnia 17 grudnia 1998r. każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei. Zgodnie z treścią zaświadczenia z dnia 23 grudnia 2013r. wystawionego przez (...) (k.21 akt sprawy emerytalnej) ubezpieczony był zatrudniony w okresie od 13 października 1975r. do 23 grudnia 2013r., w tym w okresach od 1 października 1976r. do 30 czerwca 1977r., od 26 lipca 1977r. do 31 sierpnia 1977r., od 1 grudnia 1980r. do 30 września 1988r. oraz od 1 marca 1997r. do 31 grudnia 1998r. wykonywał kolejno pracę na stanowiskach: młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego elektrycznego, młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego, pomocnika maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego, maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego. Wymienione okresy 10 lat 6 miesięcy i 6 dni (w tym 20 dni okresów nieskładkowych) uprawniają do zaliczenia ich w wymiarze przewidzianym w art.43 ust.2 ustawy emerytalnej – a organ uwzględnił 12 lat 1 miesiąc i 18 dni.

W tym stanie rzeczy organ rentowy nie widział podstaw prawnych do zastosowania przelicznika 14/12 miesięcy za cały okres zatrudnienia na kolei, a co za tym idzie do zmiany zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje:

Ubezpieczony R. K. (urodz. (...)) od dnia 24 grudnia 2013r. pobiera emeryturę pomostową przyznaną mu decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 12 lutego 2014r.

W dniu 25 lipca 2017r. złożył w Zakładzie wniosek o emeryturę z tytułu pracy w szczególnych warunkach rozpoznany negatywnie przez wyżej wskazany organ rentowy zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją. W treści wniosku emerytalnego ubezpieczony wskazał, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Ustawowe wymogi nabycia prawa do dochodzonego w odwołaniu świadczenia określają przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2017r. poz.1383) – w szczególności art.184 i art.32 w zw. z art.27, jak również przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz.43 ze zm.).

W rozpoznawanej sprawie sporne między stronami były dwie kwestie:

- pierwsza, dotycząca sposobu przeliczenia okresu zatrudnienia ubezpieczonego na kolei – okresu pracy o którym mowa w art.43 ust.2 ustawy emerytalnej (zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w dyżurach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy);
- druga, możliwości uzupełnienia wymaganego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury stażu ubezpieczeniowego (emerytalnego) powoda okresem pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia – w oparciu o regulację normatywną zamieszczoną w art.10 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalnej.

W związku z tym przypomnieć należy w tym miejscu w pierwszej kolejności, iż zgodnie z art.43 ust.2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS każdy pełny rok zatrudnienia na kolei na parowym, spalinowym lub elektrycznym pojeździe trakcyjnym, w drużynach konduktorskich oraz na stanowiskach manewrowych lub ustawiaczy liczy się jako 14 miesięcy zatrudnienia na kolei.

W postępowaniu przed organem rentowym ubezpieczony wykazał zaświadczeniem pracodawcy (...) Zakładu Spółki (k.21akt sprawy o emeryturę pomostową) oraz świadectwem pracy (k.15 akt sprawy o emeryturę pomostową), iż w okresie od 13 października 1975r. do 23 grudnia 2013r. wykonywał pracę na kolei, w tym:

- od 1 października 1976r. do 30 czerwca 1977r. na stanowisku młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego elektrycznego;
- od 26 lipca 1977r. do 31 sierpnia 1977r. na stanowisku młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego elektrycznego;
- od 1 grudnia 1980r. do 30 czerwca 1985r. na stanowisku młodszego maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego,
- od 1 lipca 1985r. do 30 września 1988r. na stanowisku maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego;
- od 1 marca 1997r. do 31 października 1998r. na stanowisku pracownika maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego;
- od 1 listopada 1998r. do 31 stycznia 2005r. na stanowisku maszynisty pojazdu trakcyjnego spalinowego;
- od 1 lutego 2005r. do 23 grudnia 2013r. na stanowisku starszego maszynisty pojazdu trakcyjnego.

Powyższe okoliczności nie były między stronami sporne i Sąd objął je ustaleniami w rozpoznawanej sprawie.

Organ rentowy przy dokonywaniu własnych ustaleń w postępowaniu administracyjnym uznał, iż okresy zatrudnienia ubezpieczonego: od 1 października 1975r. do 30 czerwca 1977r., od 26 lipca 1977r. do 31 sierpnia 1977r., od 1 grudnia 1980r. do 30 września 1988r. oraz od 1 marca 1997r. do 31 grudnia 1998r. (10 lat 6 miesięcy i 6 dni) powinny zostać zaliczone ubezpieczonemu w wymiarze przewidzianym w art.43 ust.2 ustawy emerytalnej, a w wyniku tego przeliczenia ZUS uwzględnił ubezpieczonemu okres zatrudnienia w wymiarze 12 lat 1 miesiąc i 18 dni (po wyłączeniu 1 miesiąca okresów nieskładkowych – pobierania zasiłku chorobowego). Pomijając kwestię wyłączenia z powyższego

okresu zatrudnienia powoda zasiłku chorobowego Sąd Okręgowy wskazuje, iż stanowisko organu rentowego co do prawnej możliwości zastosowania wobec okresów pracy ubezpieczonego wymienionych w art.43 ust.2 przelicznika wskazanego w tym przepisie (za każdy pełny rok zatrudnienia na kolei 14 miesięcy) nie znajduje podstawy w przepisach ustawy emerytalnej. W jej przepisach brak jest normy, która pozwalałaby na przeliczenie stażu pracy na kolei z uwzględnieniem preferencyjnego przelicznika przy ustalaniu prawa do emerytury przyznawanej na podstawie art.184 w zw. z art.32. Także rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. nie przewiduje zaliczenia do uprawnień emerytalnych innego niż nominalny okres zatrudnienia, w tym również na kolei.

Powyższa wykładnia obecnie uznawana jest za dominującą i utrwaloną w orzecznictwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2013r. I UK 154/13 – OSNP z 2014r. Nr 10, poz.150; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013r. II UZP 7/13 - LEX nr 1408685; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2016r. I UK 454/15 – LEX nr 2188784; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 grudnia 2017r. III AUa 503/17 – LEX nr 2437813). Przepis art.43 ust.3 ustawy emerytalnej stanowi szczególny przywilej stanowiący odstępstwo od zasady równego traktowania ubezpieczonych, także wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Należy w związku z tym podkreślić, że zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja odmawiała ubezpieczonemu prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, której podstawą prawną jest art.184 w zw. z art.32 ustawy emerytalnej, a nie dotyczyła emerytury kolejowej, o której mowa w art.40 w związku z art.50 ustawy emerytalnej. Tymczasem art.43 ust.2 ustawy znajduje zastosowanie (preferencyjny przelicznik) tylko przy nabywaniu emerytur kolejowych.

Powód nie mógł zresztą nabyć prawa do emerytury kolejowej, gdyż do dnia 31 grudnia 2008r. nie spełnił przesłanki wiekowej (60 lat) wskazanej w art.50 ust.1 pkt 2 w związku z art.40 pkt 1 ustawy emerytalnej. Wiek 60 lat osiągnął on bowiem dopiero (...).

W tym kontekście dostrzec należy, iż ogólny staż ubezpieczeniowy powoda na dzień 1 stycznia 1999r. wskazany w zaskarżonej decyzji w rzeczywistości jest niższy od podanego w jej treści stażu w wymiarze 24 lat 9 miesięcy i 18 dni, gdyż powinien ulec obniżeniu o 1 rok i 1 miesiąc (o tyle organ rentowy bezzasadnie powiększył staż emerytalny powoda w oparciu o przelicznik z art.43 ust.2 ustawy emerytalnej). Staż ten wynosi zatem 23 lata 8 miesięcy i 18 dni.

Nawet jednak przy hipotetycznym założeniu, iż na dzień 1 stycznia 1999r. powód legitymowałby się okresem wymaganym do nabycia prawa do emerytury w wymiarze 24 lat 10 miesięcy i 18 dni (po uwzględnieniu także 1 miesiąca zasiłków chorobowych) jego ogólny staż emerytalny nie osiągnął wymaganych 25 lat.

Przechodząc do rozważań i ustaleń co do drugiej spornej między stronami kwestii możliwości powiększenia okresu wymaganego do emerytury poprzez zaliczenie okresów pracy ubezpieczonego w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez niego 16 roku życia:

- od 6 lipca 1973r. do 31 sierpnia 1973r.;
- od 25 czerwca 1974r. do 31 sierpnia 1974r.;
- od 25 czerwca 1975r. do 30 września 1975r.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy zaofiarowany w toku procesu przez powoda nie był wiarygodny i nie posiadał mocy dowodowej pozwalającej na uwzględnienie żądania powoda w tym zakresie.

Zeznania świadków J. C. i K. B. oraz dowód z przesłuchania powoda Sąd Okręgowy ocenił z dużą ostrożnością ze względu na to, iż świadkowie są wieloletnimi znajomymi powoda, których znał on od dzieciństwa. Sąd nie dał wiary tym dowodom co do kwestii pracy ubezpieczonego po ukończeniu 16 roku życia w gospodarstwie rolnym należącym do C. i J. C..

Zeznania te konfrontowane z pozostałym materiałem dowodowym nie posiadały takiej mocy dowodowej, która pozwalałaby na dokonanie ustalenia co do wykonywania przez powoda pracy w gospodarstwie rolnym.

Istotną okolicznością dla sformułowania powyższej oceny tych dowodów było to, iż ubezpieczony w dokumentach dotyczących jego uprawnień emerytalnych (takich jak: kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych – k.3 akt kapitału początkowego; kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nie składkowych złożony w postępowaniu o emeryturę pomostową – k.11 akt sprawy o emeryturę pomostową oraz w informacji dotyczącej okresów składkowych i nieskładkowych złożonej w niniejszej sprawie emerytalnej – k.6 i 6 akt emerytalnych) nie powoływał się na okres pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez niego 16 roku życia.

Zwrócić przy tym należy uwagę także na to, iż na mocy decyzji (...) Oddziału w B. z dnia 12 lutego 2014r. pobiera on od dnia 24 grudnia 2013r. emeryturę pomostową, które to świadczenie pozostaje w relacji alternatywy rozłącznej z dochodzoną w niniejszej sprawie emeryturą wcześniejszą z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Składając wniosek o emeryturę pomostową w dniu 30 grudnia 2013r. powód musiał mieć zatem pełną świadomość, iż nie spełnia ustawowych wymogów koniecznych do nabycia prawa do emerytury wcześniejszej z art.184 ustawy z 17 grudnia 1998r. Także w treści wniesionego w niniejszej sprawie odwołania nie zostały przywołane okoliczności faktyczne dotyczące pracy w gospodarstwie rolnym.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności te podważają wiarygodność późniejszych twierdzeń powoda zgłoszonych dopiero w piśmie procesowym z dnia 29 grudnia 2017r. i w załącznikach do tego pisma (k.29 – 39 a.s.) gdyż świadczą stricte koniunkturalnym działaniu powoda, zmierzającym do uzyskania dochodzonego w niniejszej sprawie świadczenia. Skoro powód nigdy przed złożeniem powyższego pisma procesowego nie powoływał się na pracę w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez siebie 16 roku życia, to jego twierdzenia w tym zakresie oraz zeznania świadków uznać należy za niewiarygodne.

Dodatkowo wskazać należy, iż jak wynika z zeznań świadka J. C. w gospodarstwie należącym do jego rodziców (także w okresach wskazanych przez powoda, w których miał on pracować w tym gospodarstwie) oprócz rodziców pracował także świadek, a w żniwa pomagała także siostra świadka. Świadek ten twierdził ponadto, iż gospodarstwo rodziców było małe i nie było potrzeby zatrudniania (oprócz powoda) innego pracownika. Według zeznań świadka gospodarstwo to miało około 10 hektarów (e-protokół rozprawy k.55). Z kolei drugi ze świadków K. B. podawał, iż inwentarz zwierzęcy gospodarstwa państwa C. ograniczał się do 2 koni, 6-7 krów i kilkunastu sztuk trzody chlewnej oraz drobiu. Nie było to zatem – w ocenie Sądu – gospodarstwo znacznych rozmiarów, wymagające pomocy pracowników najemnych, bez których nie mogłoby funkcjonować (e-protokół rozprawy k.55).

Z kolei powód twierdził, iż podejmował pracę w gospodarstwie rolnym (...), aby odciążyć budżet rodziców, gdyż jego mama w latach 1973 – 1975 nie pracowała, a ojciec był na rencie. Z zeznań świadków i powoda wynikało jednak, iż ubezpieczony nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę w formie pieniężnej lecz raczej miał dostawać - i to okazjonalnie - produkty rolnicze w naturze.

Według świadka K. B. powód chodził do państwa C. aby kolegować się z ich synem (świadkiem J. C.) i nie miał nic dostawać od nich , ale mama J. C. była szczerą kobietą i dawała zawsze mu coś (e-protokół rozprawy k.55).

Powołany fragment zeznań tego świadka w zasadzie podważa twierdzenia powoda o stałym zatrudnieniu w gospodarstwie rolnym w wymiarze co najmniej 7 godzin dziennie, jak również podważa cel zarobkowy przychodzenia powoda do rodziców świadka J. C..

Jeżeli ubezpieczony miał zamiar wspomagać w latach 1973 – 1975 budżet rodzinny pracą w okresie wakacji zbliżoną do pełnego wymiaru czasu pracy, to mógł to czynić w sposób znacznie bardziej efektywny ekonomicznie poprzez wykonywanie pracy za którą otrzymywałyby pełnoetatowe wynagrodzenie, a nie okazjonalnie produkty rolne bez szczegółowych ustaleń w zakresie wypłacanego wynagrodzenia w naturze.

W orzecznictwie podkreśla się, że do stażu emerytalnego uwzględnia się – jako okresy składkowe – nie okresy jakiegokolwiek pracy rolniczej, a jedynie stałą pracę o istotnym znaczeniu dla prowadzonej działalności rolniczej w gospodarstwie rolnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 20 marca 2014r. III AUa 1195/13 – LEX

nr 1448513). W innym judykacie Sąd Apelacyjny w Lublinie wskazał, iż pomoc w pracach w gospodarstwie nie jest tożsama z pracą. W przypadku pracy w gospodarstwie rolnym wymagana jest też gotowość do jej podjęcia w każdym czasie. Tymczasem pomoc jest świadczona doraźnie, zależnie od potrzeb i czasu (wyrok z 9 lutego 2017r. III AUa 918/16 – LEX nr 2229191).

Nawet zatem gdyby założyć, iż ubezpieczony sporadycznie wykonywał pracę w czasie wakacji w gospodarstwie rolnym (...), to z pewnością nie była to praca stała, charakteryzująca się pełną gotowością jej świadczenia. Pracę tę należałoby traktować jako pomoc sąsiedzka, okazjonalną, łączoną z więzami przyjaźni i koleżeństwa pomiędzy synem Państwa C. a powodem. Świadek J. C. (junior) zeznał bowiem, iż chodził z ubezpieczonym grać w piłkę i tenisa stołowego, a jak było porobione w polu, to grywał z R. K. wieczorami w piłkę, bo w gospodarstwie jego rodziców ustawiona była bramka.

W kontekście powyższych ustaleń stwierdzić zatem należy, iż dowody zaoferowane w toku procesu przez powoda nie były na tyle wiarygodne, aby pozwalały na dokonanie ustalenia, zgodnie z którymi powód we wskazanych przez siebie okresach wykonywał co najmniej 4 godziny dziennie pracę w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia. Okresy te nie mogły zatem uzupełnić jego stażu emerytalnego na podstawie art.10 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalnej.

Z wcześniejszych rozważań (dotyczących braku prawnych możliwości przeliczenia przy ocenie uprawnień emerytalnych powoda jego stażu pracy na podstawie art.43 ust.2) wynikało zresztą, iż powoływane przez niego okresy pracy wakacyjnej w rolnictwie po ukończeniu 16 roku życia nie wystarczały do osiągnięcia ogólnego okresu wymaganego do emerytury w wymiarze co najmniej 25 lat.

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn;
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27.

W art.27 pkt 2 wymagany okres składkowy dla kobiet to 20 lat, a dla mężczyzn 25 lat.

W rozpoznawanej sprawie nie było sporu, iż powód legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach (cały okres pracy na kolei do 1 stycznia 1999r.). Natomiast – jak wykazało postępowanie dowodowe – powód nie udowodnił, aby na dzień 1 stycznia 1999r. spełnił warunek posiadania wymaganego okresu zatrudnienia w wymiarze co najmniej 25 lat (art.27 pkt 2 ustawy emerytalnej w zw. z § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r.).

Zatem nie nabył on prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, o której mowa w art.184 ustawy emerytalnej.

Wyżej przedstawione motywy uzasadniały oddalenie odwołania na podstawie art.477¹⁴ § 2 K.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa materialnego.

SSO Janusz Madej